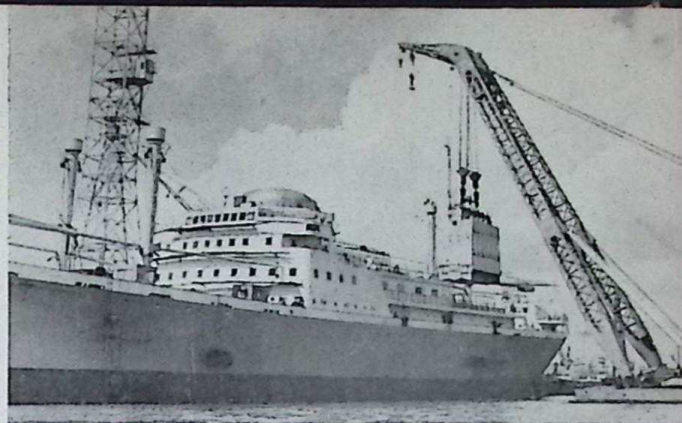

Boele - nieuws

MAANDBLAD VOOR HET PERSONEEL

N.V. BOELE'S SCHEEPSWERVEN EN MACHINEFABRIEK - BOLNES

BEDRIJFSNIEUWS

De nieuwe lashal

Op Woensdag 1 Juni des namiddags te 4 uur is de eerste paal geslagen voor een nieuwe lashal, waarin secties tot een gewicht van circa 35 ton elektrisch kunnen worden gelast en getransporteerd. In deze hal zijn behalve de horizontaal verrijdbare kranen ook tal van wandkranen geprojecteerd.

De afmetingen van deze hal zullen bedragen:

lengte 70.00 m, breedte 30.00 m, hoogte (bij de goot) 20.00 m, bij de nok 23,50 m, terwijl een zijbeuk ter breedte van 7,5 m en ter hoogte van 10,50 m de hal aan de havenzijde begrenst.

Deze hal zal in de toekomst verbreed worden met een beuk aan de dijkzijde ter breedte van 13 m, en ter hoogte van 20 m; dit totale lascomplex zal bovendien kunnen worden verlengd.

In deze hal komen twee horizontale verrijdbare kranen voor het transporteren der zware secties. Bovendien zal een aantal armkranen voor licht transport kunnen dienen.

In de zijbeuk van deze hal komen eveneens horizontale kranen en armkranen die onafhankelijk van de zojuist genoemde kranen kunnen werken.

Italiaanse arbeidskrachten

Zoals U wel uit de dagbladen gelezen zult hebben is een delegatie van regerings- en werkgeversvertegenwoordigers naar Rome geweest en heeft daar besprekingen gevoerd met de Italiaanse regering inzake tewerkstelling van Italiaanse arbeidskrachten in Nederland.

Dit betreft geschoolde en geocfende arbeiders in de scheepsbouw, voor de tijd van 2 jaar.

Ook in ons bedrijf zullen twintig Italianen komen werken, die in de 2e helft van Juni worden verwacht. Hiervoor zoeken wij nog enkele kosthuizen.

Zij die belangstelling hebben kunnen zich in verbinding stellen met de Pers. Afdeling.

Veiligheidsschoenen

Zij, die ter voorkoming van letsels, belangstelling hebben voor schoenen met stalen neuzen, kunnen dit voor 15 Juni a.s. opgeven bij de Pers. Afdeling.

De schoenen worden betrokken van de W.I.M. (werkplaats van invalide mijnwerkers) en worden door ons bedrijf eenmaal per jaar beschikbaar gesteld tegen de gereduceerde prijs van f 15.— per paar.

Men moet er wel rekening mede houden dat met de levering enige tijd gemoeid gaat.

BRAND!

Zaterdagmiddag 21 Mei te 12.30 uur rukte de brandweerploeg uit zonder dat de bekende fluit haar alarmerende tonen had laten horen. Van den Bolsem en zijn mannen gingen n.l. per autobus naar Gorinchem om daar een fantasiebrand te blussen tijdens districtswedstrijden van de derde klasse der bedrijfsbrandweerploegen in ons district.

Voor deze wedstrijd hadden ruim 30 ploegen ingeschreven waaronder vele sterke ploegen die in dit soort wedstrijden al naam gemaakt hebben, o.a. die van Fokker, P.T.T., Ned. Spoorwegen, Heineken's, Enkes, B.P.M., N.V. Galak, Jan Smit, v. d. Giessen & Zonen, Glasfabriek Leerdam, Electro Slikkerveer en vele andere.

Door het mededingen naar de prijzen door deze bekende ploegen (en de resultaten der voorgaande wedstrijden zijn daar beslist niet vreemd aan geweest), sprak men slechts weinig over eventuele winstkansen. Vanzelfsprekend waren allen het er echter wel over eens, dat er in onze weerfabriek in De Bilt iets niet klopte. De ons beloofde regen en hagel bleven gelukkig uit en de zon vrolijkte met haar stralen alles op. Misschien gelukkig dat de temperatuur ver onder de 20° C. bleef, anders was de wedstrijd nog zwaarder geworden dan hij reeds was. Wij waren ruim voor de bestelde tijd op het wedstrijdterrein, zodat de hele situatie rustig in oenschouw genomen kon worden om ons materiaal aan te passen aan de behoeften.

Zoals het brandweermannen eigen is, werden precies op tijd, om 1.30 uur, de bevelvoerders opgeroepen om met de jury een laatste inspectietocht langs het terrein te maken en diverse aanwijzingen en inlichtingen te krijgen. Een luid hoera ging op bij de deelnemende ploegen, toen de bevelvoerders tevens voor elke deelnemer een consumptiebon meebrachten, die in de opgestelde consumptiecent gebruikt kon worden. Deze consumptie werd verstrekt door de N.V. de Vries Robbé, die de gehele organisatie verzorgde, en dit moet gezegd, prima verzorgd heeft; alles liep gesmeerd, behalve voor de reservemannen die zich zelf moesten smeren; zij stonden n.l. letterlijk en figuurlijk buiten de lijnen.

Nadat na enig gepraat via de geluidsinstallatie door vooraanstaande figuren van de brandbestrijding om ongeveer 2 uur de eerste ploeg gestart was, bleek dat men zich bij dergelijke wedstrijden niet al te dicht bij de zogenaamde brand moet ophouden. Vele toeschouwers moesten n.l. ervaren dat waterschade bij een brand bijna onmogelijk te voorkomen is, waarna zij op allerlei manieren zich zo snel mogelijk van het bespoten gebouw verwijderden.

Intussen bleek dat vele wegen naar Rome leiden. De eerste ploegen bestreden de brand n.l. heel anders dan de onzen meenden te moeten doen.

Gelukkig klaarden de gezichten van de onzen na het optreden van no. 5 weer wat op, die het n.l. net zo probeerden als wij van plan waren.

Om ongeveer 15.30 uur, de gehele ploeg was juist in haar uniform gestoken, dat nog wel wat afstak bij dat van de mannen der andere ploegen, die bijna allen als echte brandweerlieden waren vermomd, zocht de zwarte Mercedes van de heer J. P. Boele een plaatsje op het volle parkeerterrein.

Dit gaf onze mannen nog een laatste prikkel om alles te geven wat in hun vermogen was.

Voordat onze ploeg aan de beurt was kon ons directielid enkele ploegen der concurrenten nog aan het werk zien. Het zal ongeveer 4.30 uur geweest zijn toen Van den Bolsem zijn mannen presenteerde aan de leider der wedstrijden; dit ging zeer officieel. Toen het fluitsignaal ging, kwam bij de reserves en de supporters de spanning er pas echt in. Van den Bolsem rukte uit, verkende het brandende perceel en liet slangen uitleggen van de pomp die aan de rivier stond opgesteld tot aan het gebouw, plm. 75 m. Dit hollen met materiaal, slangenhaspel enz. leek op hindernislopen. Ze moesten hierbij 2 maal over een z.g. brug, d.w.z. één plank plm. 1 m boven de grond en 5 m lang. Ook terwijl de aanvoerslang hierover lag moest op deze wijze de sloot gepasseerd worden, wat dikwijls grote hilariteit tot gevolg had. De slangen liepen prachtig uit en zeer snel werd met de eerste straal het trappenhuis van het gebouw, waar de brand was ontstaan, aangevallen. Hier moest een bol uit een recht opstaande nauwe buis gespoten worden, waartoe men met de straalpijp recht onder de pijp moest staan. De snelheid waarmede dit lukte bepaalde natuurlijk de hoeveelheid water die men als koude douche over zich heen gespoten kreeg. Het lukte echter onze man buiten verwachting zeer snel, bravo.

Daar het aangrenzende vertrek ook in brand was geraakt werd de slang direct aangevoerd om ook daar de brand te bestrijden. Hier werd een vat volgespoten, wat foutloos verliep. Inmiddels had Van den Bolsem bemerkt, dat nagenoeg het gehele huis in brand stond, zodat hij zijn ordonnans er op uitstuurde om assistentie te vragen. Deze liep de honderd meter horden in recordtijd en bracht hijgend de berichten over aan de jury. Wonderlijk dat hij na dit rennen niets vergat. Inmiddels dirigeerde Van den Bolsem zijn mensen naar de andere vertrekken. In één daarvan moest men als een ware kunstenaar via een trechter van slechts 10 cm, die in een draaiend rad was gemonteerd, een vat volspuiten.

Nadat eerst het rad rond gespoten was zodat de trechter aan de voorzijde kwam — dit was al een hele prestatie, want het was een echt rad van avontuur — spoot onze spuitgast achter elkaar het vat vol, zonder dat het rad ging draaien, wat bij de kleinste hoeveelheid water die naast de trechter zou gaan het geval zou zijn geweest. Alle lof!

Inmiddels waren anderen bezig om met snelblusmiddelen

vaten benzine en carbid die in brand geraakt waren te blussen, waarna deze naar buiten gedragen werden, om het mogelijk te maken in brand geraakte spiritus met water te blussen.

Toen bleek de 1e verdieping in brand geraakt te zijn, zodat een ingrijpen via een ladder ook nog nodig was.

Van den Bolsem commandeerde met een rust en kalmte alsof het zijn dagelijks werk was en ieder deed voor 100% zijn plicht. De zucht die de ordonnans slaakte toen hij van de leider hoorde dat de brand bedwongen was, kon ieder horen. Dit betekende voor hem de laatste maal 100 m hordenloop. De gehele brand was bedwongen in 5 min. en 11 sec., een prachtige tijd, maar bovendien op bijna sublieme wijze. Snel en goed ruimde men de materialen volgens de regels der kunst op, wat lang niet eenvoudig was in de modder en 5 min. 21 sec. later meldde de bevelvoerder zich af, om in te rukken.

Menig hart klopte sneller dan normaal, maar allen waren voldaan. Ook de heer Boele was overtuigd dat we een goed figuur hadden geslagen. Om te bekomen en in afwachting van de uitslag, die om 7 uur zou plaats vinden, gingen allen zich verkleden en werd in Centraal heerlijk gegeten. Na deze zware strijd liet ieder zich het eten goed smaken.

Om 7 uur was de spanning bijna hoorbaar in het ontspanningslokaal van de N.V. de Vries Robbé.

Helaas, zoals altijd werd er eerst nog heel wat gesproken om de spanning er in te houden, o.a. door een vertegenwoordiger van de Commissaris der Koningin, de burgemeester van Gorinchem, brandweerdeskundigen, enz., totdat tenslotte de heer de Vries, directeur N.V. de Vries Robbé na een inleidend woord de 6 prijswinnaars bekendmaakte.

Hij hield de spanning er natuurlijk even in door te beginnen met het bekendmaken van de 6e prijs om zo vervolgens tot de eerste prijs door te gaan.

Toen bij de 3e prijs Boele's Scheepswerven genoemd werden, ging een zo'n luid hoera op dat horen en zien mij verging, totdat ik een vergulde Van den Bolsem met een zilveren medaille terug zag komen.

Er werden vanzelfsprekend vele handjes gedrukt. Prettig dat de gemeente-brandweer van Ridderkerk, die ook aanwezig was, zich in dezen niet onbetuigd liet; dit tekent de goede verstandhouding.

De uitslag was als volgt:

1. Enkes N.V., Leidschendam . . . 608 punten
2. Fokker, Dordrecht 605 punten
3. Boele's Scheepswerven, Bolnes . . 597,5 punten
4. N.V. Verenigde Glasfabrieken, Leerdam.
5. N.V. Neparofa, Rotterdam.
6. N.V. Betondak, Arkel.

Hierna maakte de wedstrijdleider bekend, dat de no.'s 1, 2 en 3 werden uitgenodigd om als districtskampioenen 16 Juli a.s. naar de landelijke wedstrijd in Zeist te komen waar de landskampioenschapstitel op het spel staat, wat tevens betekende dat onze ploeg promoveerde naar de 2e klasse.

Op dit moment meende ik dat de wereld verging. Het volume herrie, dat onze mannen produceerden was enorm.

De directie werd telefonisch op de hoogte gesteld en toen ging het in reuze goede stemming terug naar huis. Nu sprak men vanzelf alleen nog maar over de wedstrijd en de a.s. landelijke wedstrijd. De resultaten waren prima. De cijferlijst gaf aan dat van 21 beoordelingscijfers het gemiddelde bijna 8 n.l. 7,85 was. Jongens, de pluim van de week hebben jullie verdiend, maar een gekleurde voor jullie bevelvoerder, die warempel na de beoordeling door 2 juryleden een gemiddelde van 9½ had. Bravo.

Het zit er in; zorgt nu dat jullie door een goede oefening ook in Zeist een prima figuur slaan! Het zal waarachtig wel gaan. Langs deze weg tevens dank aan de directie die deze krachtmeting mogelijk maakte en wij hopen dat zij ook voor de landelijke wedstrijd haar volledige medewerking zal verlenen.

INGEZONDEN

Bij het lezen van ons bedrijfsorgaan ontmoette ik een uiteenzetting van de heer S. betreffende de zo beruchte acetyleenflessen. In grote trekken ben ik het met de schrijver eens, alleen hij ziet een voornaam ding over het hoofd, en dat is de vacuümfactor. Het is toch bekend genoeg, meen ik, dat een gasfles zoals wij op de werf zeggen, tegen dat ze leeg is min of meer vacuüm trekt. Dat wil zeggen dat er als het ware een tegenwerkende kracht op het nog aanwezige gas wordt uitgeoefend. En nu gedachtig aan het ongeluk dat enkele jaren geleden op de fabriek heeft plaats gehad wil ik een gedeelte van een gesprek weergeven, dat ik had met een veiligheidsinspecteur. Deze man vertelde het volgende:

Als men met een gasfles aan het snijden of lassen is en de inhoudsdrukmeter geeft ongeveer nog 15 ato aan — dus dan is zij (de fles) nog ongeveer vol — en de meter of slang vliegt in brand, dan kan men de fles rustig dichtdraaien. Anders wordt dit als ze ongeveer leeg is en zij raakt in brand. Dan gebeurt juist datgene, wat men niet zou verwachten. Door de reeds zuigende kracht op het ventiel in open stand maakt men dat deze kracht nog groter wordt door het ventiel dicht te draaien. Dan krijgt men een naar binnen trekkende vlam welke een explosie veroorzaakt. Daarom gaf hij mij toen de raad, als je ooit met een brandende fles te maken krijgt, deze rustig uit te laten branden; dan gebeurt er niets. Ik heb mij dit goed in de oren geknoopt en nu schrijft de bovengenoemde heer S. juist het tegenovergestelde. Wat moet ik nu geloven? Die mijnheer van de veiligheidsdienst verklaarde ook met de hierboven gegeven beschrijving het ongeluk, dat bij ons toen had plaats gevonden. Kort daarop verscheen een stukje in de krant van een dito ongeluk op een der Groningse werven, waar ook juist door het dichtdraaien van het ventiel de explosie werd veroorzaakt, met de raad van de veiligheidsinspectie aldaar: de fles in open lucht brengen, zo mogelijk rustig uit laten branden of te water werpen.

Hiermede geloof ik dat mijn commentaar op genoemd artikel wel duidelijk genoeg is, echter één voorbeeld wil ik nog aanhalen: denk aan de explosie in de toenmalige militaire garage aan de Brielselaan in Rotterdam, waar zes jonge mensen een afschuwelijke dood zijn gestorven ook al doordat een van hen de brandende fles had dichtgedraaid.

Hopende dat ik voldoende duidelijk geweest ben, tekent hoogachtend,

J. J. M.

Naar aanleiding van dit ingezonden stuk verzochten wij de heer de Jong, technisch ambtenaar bij de Veiligheidsinspectie, nu ook zijn visie te geven. Hij was zo welwillend ons onderstaand artikel te verschaffen, waarvoor wij hem hartelijk danken. Hiermede hopen wij de veiligheid in het algemeen, waarover vaak — het onderwerp brengt het mede — verschillend inzicht bestaat, te bevorderen. — Redactie.

Acetyleen-flessen

Indien men het gevaar van een volle — en van een bijna lege gasfles, welke in brand staat, wil beoordelen, dan dient men eerst de eigenschappen van acetyleen na te gaan.

Van acetyleen is bekend, dat dit gas bij gewone druk en gewone temperatuur gevaarloos is; wel kan het gas na een inleiding ontleden, doch een explosie plant zich bij gewone druk niet voort.

Het gevaar van een bijna lege gasfles, welke in brand staat, kan dus worden verwaarloosd, omdat de druk dan minder dan 0.5 ato zal bedragen.

Verkeert het gas n.l. onder een druk van 0.5 ato of meer, dan kan de explosie na een inleiding, zich spontaan voortplanten. Acetyleen onder een druk van 0.5 ato of meer kan echter gevaarloos worden bewaard in een fles, indien deze fles is gevuld met een poreuze massa, waardoor de flesinhoud in een zeer groot aantal cellen wordt verdeeld.

Het doel der poreuze massa is te verhinderen, dat door een eventueel inleidende oorzaak het acetyleen tot ontleding wordt gebracht.

Bij de ontleding komt tevens zeer veel warmte vrij; hierdoor stijgt de temperatuur van de fleswand en verloopt de reactie sneller. Nu hangt het van verschillende factoren af, of de ontleding kan worden gesmoord, dan wel de fles zal exploderen. Indien een gasfles in brand geraakt is, dan trachte men de vlam zo mogelijk te doven.

- Is de vlam klein, dan draait men de flesafsluiter dicht.
- Is de vlam groot en kan men de flesafsluiter niet dichtdraaien, dan moet men trachten de vlam te doven met behulp van een deken, jas, natte doek, krachtige waterstraal of eventueel handbrandblustoestel (koolzuurnieuw-type).

Blijft na het doven van de vlam de temperatuur van de fleswand abnormaal hoog, dan bespuit men de fles overvloedig met water van een plaats af, waar men geen gevaar loopt.

Ook kan men, indien de plaatselijke omstandigheden dit mogelijk maken, de fles in het water hangen. Bij de bestrijding van brandende acetyleenflessen maakt het geen verschil of de fles vol, dan wel bijna leeg is.

Gelijk in Boele-nieuws no. 8 van Januari 1955 is vermeld moet onder alle omstandigheden worden getracht de flesafsluiter te sluiten en de fles te koelen. De natuurlijke neiging om de afsluiter te openen en daardoor de druk in de fles te verminderen is niet juist, omdat bij het openen van de afsluiter met zekerheid de ontleding snel voortschrijdt, terwijl bij een gesloten afsluiter en door sterk afkoelen van de fles de ontleding nog kan worden geremd.

Het zogenaamd „Vacuum” trekken van flessen kan naar mijn mening onder normale omstandigheden tijdens het gebruik van de fles niet voorkomen.

Omtrent het ongeval in een toenmalige militaire garage aan de Brielselaan te Rotterdam is bij de Dienst der Arbeidsinspectie te Rotterdam niets bekend.

J. DE JONG.

Ons Bedrijfsvoetbal

Het bestuurslid van de Voetbalvereniging „v. Vliet”, de heer Groenewegen v. d. Weijden opende 9 Mei 1955 de bedrijfsvoetbalcompetitie met enige woorden tot beide elftallen, de Klinknagel en ons eerste team.

Om 7 uur nam deze 1e wedstrijd, die onder leiding stond van scheidsrechter A. v. Vliet een aanvang. Na enig onwennig heen en weer getrap, bleek al spoedig dat Boele, ondanks het niet op elkaar ingespeeld zijn, een ploeg bezat, welke zich zeer goed aanpaste.

Ondanks de straffe wind, welke dwars over het veld stond, wist Boele spoedig enige doelpunten te scoren en ging men rusten met 6-0.

Na de rust had Boele weer een groot overwicht en kon de stand opgevoerd worden tot 9-0, waarna de Klinknagels (die tot het einde toe zich fel hebben geweerd) hun enige doelpunt konden scoren: 9-1. En zo eindigde deze wedstrijd in een klinkende 9-1 overwinning.

Ook de tweede wedstrijd tegen Electro eindigde in een overwinning, ditmaal met 3-1. Gaat dit elftal zo door, dan komt de Boele-vlag in top in deze bedrijfscompetitie.

Wij hopen dat in het vervolg het publiek in groten getale op zal komen om hun eigen mensen aan te moedigen.

Programma:

- 3 Juni — Boele II—Bijker, terrein v.v. Slikkerveer.
- 8 Juni — Boele I—de Koning, terr. v.v. Slikkerveer.
- 9 Juni — Pot—Boele II, terr. IJsselmonde (v.v. de Zwervers).
- 14 Juni — Boele I—v. Nes, terr. Rijsoord—Pruimendijk.
- 16 Juni — Boele II—Gusto, terr. IJsselmonde (v.v. de Zwervers).
- 21 Juni — Velo—Boele I, terr. v.v. Ridderkerk.

Vierhonderdduizend Nederlanders in gespannen verwachting:

De opening van het Hengelseizoen

Misschien zegt de datum 1 Juni U helemaal niets. Maar U moogt zich ervan overtuigd houden, dat voor omstreeks viermaal honderdduizend Nederlanders die datum er een is van het grootste belang. Het is de dag waarop, na vele weken gesloten te zijn het hengelsportseizoen weer wordt geopend, waarop men dus weer in de binnenwateren mag vissen.

Hengelen...

Een sport, verguisd door de velen die er niets van weten. Een sport, met vele misverstanden omhangen als daar zijn het oude wanbegrip dat de hengelaar is: een stok met aan het ene einde een luisaard en aan het andere een wurm. Een sport die al te vaak en al te zeer ten onrechte wordt geassocieerd met jenever en overdreven verhalen... Maar een sport, die voor de beoefenaren vreugden oplevert, ontelbaar.

Hengelen is zonder enige twijfel de meest beoefende tak van ontspanning in Nederland; het aantal geregistreerde hengelaars (want wie ouder dan vijftien jaar is heeft een hengelveving nodig, zodat men de cijfers kent) is groter dan het aantal leden van alle voetbalverenigingen in Nederland bij elkaar...

Hengelen is bovendien een sport die wordt beoefend door letterlijk alle soorten mensen; ik heb aan de waterkant gestaan tussen een arts en een opperman, ik heb gesprekken gevoerd over karpervissen met ingenieurs en loopjongens, ik heb de snoek achtervolgd in polders waar dominees en bakkersknechts kwamen... en aan de waterkant vielen altijd alle verschillen in rang en stand weg en was iedereen eenvoudig: sportvisser. Hoe moet men aan iemand die nooit hengelt duidelijk maken wat het fascinerende van deze sport is? O, er zijn wel zaken die iedereen kan navoelen; men moet al een volledige asfaltziel hebben om niet te begrijpen hoe heerlijk het is, voor dag en dauw in de zomermorgen (de goede hengelaar is een half uur voor zonsopgang aan het water) zijn woning te verlaten, door de nachtstijl de stad uit te trekken, de polder binnen te rijden op het uur dat de eerste rode vegen aan de horizon het ontwakken van de nieuwe dag voorspellen, en aan het water te komen, dat geheimzinnig, matzilver licht te blinken. Men moet al oneindig ver van de natuur zijn weggedreven om niet iets te gevoelen van het majesteitelijke van een zomerdag op de machtige plassen van Holland; ach, om daar in een bootje te zitten, te luisteren naar de kleine geluiden van rietzanger en meerkoet, karakiet en een overvliegende reiger, om het riet, een zwart, geheimzinnig oerbos in de morgen, te zien groeien tot een fonkelend woud van trillende lichtschachten als de zon er doorheen valt, en tegen de avond weer te zien overgaan in een oord van wonderlijk geheim... Er is geen landschap zo mooi als een Hollandse polder met vaarten en poelen, sloten en plassen, er is geen water zo goed als het Nederlandse, er is geen dag zo goed als die met zon en wind, de hengel in de hand, wordt doorgebracht op of aan het water... iedere adept van de hengelsport zal U dat beamen. En bij slecht weer? Dat heeft weer zijn eigen charme; de loeiende wind over de polder, de striemende regen die de hengelaar een dag lang achtervolgt, zij maken hem, ook in eigen verbeelding tot een stoere figuur, tot een man die in zich weer iets voelt kloppen van die atavistische jachtdrift die onze verre voorouders bezielde...

En de spanning van de vangst, natuurlijk.

De spanning van het plotseling uit het water stijgen, langzaam en rustig, van de zware zinker... het bewijs dat de brasem meters onder het wateroppervlak, het aas in de bek heeft genomen en er nu mee wegzweemt. De spanning van het tjoeketjoekeetjoekeet waarmede een stevige rietvoorn de Rotterdammer, een eenvoudige staande dobber laat bewegen... De spanning die de hengelaar voelt als een onweerstaanbaar door de worm gebiologeerd baars een rijtje kurkjes met zich meertrekt, onder water...

Het aantikken, het zetten van de haak, en dan, als het een grote vis is: het gevecht. Het gevecht dat aan sportiviteit, aan waarde ook voor de hengelaar wint als de laatste vist volgens het weidelijke principe: Geef de vis een kans, vis met licht materiaal, heel dun nylon, een zeer slanke hengel. En dan de voldoening als na een zware strijd, die soms wel een kwartier wil duren, een karper van een pond of zes (en er zijn er

van meer dan twintig in onze wateren!) in het schepnet verdwijnt...

Het is misschien voor iemand, die nooit heeft gehengeld niet doenlijk, te gevoelen wat de ras-hengelaar gevoelt wanneer hij aan de waterkant zit. Maar wie wel eens, zelf geen hengelaar zijnde, in de trein zat temidden van mannen die, met hengelstokken beladen, terugkeerden van een dag in de polder of op de plassen, moet toch wel eens een gevoel van jalouzie hebben gekregen. Zij zien er zo heerlijk voldaan uit, zij zijn rozig van zon en wind, hondsmoe van het sjouwen door de polder of het uren roeien over de plas, maar in hun ogen schijnt nog de zon, en in hun gedachten verwijlen zij nog bij die verrukkelijke dag, toen zij daar achter in de polder stootten op een school grote rietvoorn of midden op de plas de brasem naar hun voerplek lokten.

Probeer U het dit seizoen ook eens, te gaan hengelen. Het is een goedkope, goede sport, het is een sport die U weer nader brengt tot de natuur, waarvan al te velen in deze maatschappij te zeer vervreemden. Het is een sport die op weinige plaatsen op aarde zo prachtig beoefend kan worden als in het goede, Nederlandse land.

ANTON VAN DER VET.

WATERVOETBAL

Dinsdag 17 Mei werd het water met bakken uit de hemel gegoten waardoor het Slikkerveer-terrein 's avonds herschapen was in een onoverdekt zwembad met twee goals die veel te groot schenen voor waterpolo.

Ons tweede elftal (dat uit 10 spelers bestond) trad binnen de denkbeeldige lijnen om het 2e elftal van „de Klinknagel” het vuur na aan de schenen te leggen. Na het fluitsignaal van de flatteus (in regenjas en lieslaarzen) geklede arbiter trokken de onzen onmiddellijk van leer en brachten de doelmond der „Klinknagels” in gevaar door een fel schot dat nog net gekeerd kon worden.

De „Klinknagels” waren echter niet van plan zich gewonnen te geven en lieten onze keeper met een diagonale schuiver een baan van plm. 2 meter in de modder trekken. Nadat hij zich uit de bagger getrokken en de ogen schoon geveegd had, werd de corner genomen die evenwel op niets uitliep. Na ongeveer 10 minuten door en naast opspuitende fonteynen gezwogd te hebben, maakte „Boele” het eerste doelpunt en nog geen 10 minuten daarna het tweede, zodat de rust met 2-0 ingegaan zou zijn indien er rust geweest was. Er werd n.l. direct gedraaid om de vroeg invallende duisternis voor te zijn, want niemand had zin in een wedstrijd bij maanlicht.

Een blik op het publiek (gezien de weersomstandigheden, viel dit aantal erg mee) deed ons inzien dat zij zich kostelijk amuseerden. Wij kunnen U heus niet zeggen of dit amusement kwam door het voetbal of door de spelers, die om beurten in één der ontelbare plassen vielen. Ook na de hervatting was al dat water niet in staat het vuur van onze ploeg te blussen. Er werd gecombineerd, geschoten en prachtige kansen voor open doel gemist. De weinige keren dat er „Klinknagels” voor ons doel zwommen, greep de verdediging resoluut in en dirigeerde de inmiddels loodzwaar geworden bal naar de voorhoede, die voorlopig niet verder kwam dan enige corners. Deze corners alleen al waren een gang naar het Slikkerveer-terrein waard. Bij de cornervlag stond een kuil vol water en daaruit moest de hoekschop dan genomen worden. Onze spelers probeerden de bal er wel eens naast te leggen, maar dan wees de, met pet versierde, fluitist onverbiddelijk naar de kuil. De ballen kwamen dan ongeveer tegelijkertijd met ongeveer 10 liter vuil water voor het doel aan, en deden daar toch nog tweemaal het net trillen, stand dus 4-0.

Dit zou echter niet zo blijven, de tegenstanders klonken hun doel dicht en bestookten de Boele-veste met veel élan, hetgeen bekroond werd met twee doelpunten.

Met deze 4-2 stand in het voordeel van Boele II kwam er een eind aan deze natte, modderige maar toch wel gezellige wedstrijd.

v. d. S.

Boele's Bedrijfsjeugdreis

De reis voor onze jeugd, door ons bedrijf ook dit jaar weer georganiseerd, is een volledig succes geworden, ondanks het oponthoud, dat wij bij het begin te slikken kregen. De bussen die voor dit doel gecharterd waren, kwamen n.l. 1 uur later dan door de organisatoren was afgesproken en de jongens gebruikten die tijd voor het halen van snoepgoed, „pakmelk“ en sigaretten.

Toen onze uitkijk de aandacht vestigde op een mooie bus van de Jong's Tours was dit leed snel vergeten en zaten wij in no-time in Rijsoord om de nog niet afgehaalde papieren te bemachtigen. Ons doel, Zuid-Limburg, reden wij met een flinke vaart tegemoet over barre autowegen, waar niet zoveel plezier aan te beleven was. De stemming in de bussen was echter opperbest. Onze eerste stopplaats was het witte stadje Thorn waar wij ons in Hotel Crasborn te goed deden aan ons eerste glas „melk“; er zouden er nog heel wat volgen.

Toen de dorstige kelen waren gesmeerd, werd Thorn bekeken, waarbij het rijke interieur van de oude kerk bijzonder opviel. Eén der leiders vond dit bekijken van Thorn alléén beslist onvoldoende en vulde er zijn mondvoorraad aan met een machtig groot roggebread, dat onder de jongens veel hilariteit verwekte. (... Ja, heer v. d. S., dat was een souvenir, en niet voor onderweg bedoeld!...)

Om precies 12 uur gingen wij weer op weg naar Stevensweert. Na een oponthoud van ca. 1 uur werd in hoog tempo aangestuurd op Maastricht, waar een excursie bij de kristal-, glas-, en aardewerf fabriek „De Sphinx“ op het programma stond. Er waren er die liever bij het Maastrichtse kermisterrein uitgestapt zouden zijn, maar ook zij hebben achteraf geen spijt van deze interessante middag gehad.

Na een inleiding van de personeelschef werd ons gezelschap aan de leiding van 3 prima op de hoogte zijnde employé's toevertrouwd. Hetgeen wij gezien hebben heeft onze stoutste verwachtingen overtroffen.

Het kopje, bord, of sanitair, dat wij dagelijks gebruiken, bekijk ik met heel andere blik dan voorheen, daar ik nu weet, dat er aan deze alledaagse gebruiksvoorwerpen zo'n machtig fabricageproces is voorafgegaan.

De temperatuur werd op het laatst ondraaglijk en wij waren blij weer frisse lucht in te ademen na de excursie.

Na een woord van dank door de heer Faro aan de Directie en rondleiders van de Sphinxfabrieken werd het hoog tijd de knorrende magen te verzorgen. Hiervoor was uitgekozen de jeugdherberg „t Heemet“ te Vaals.

Voor echter met eten begonnen kon worden, werden de bedden opgemaakt in 3 zalen en de handen gewassen.

Eén der jongens was in de bus verteld, dat hij 2 grote gehaktballen zou moeten verorberen. Nou, voor hem was het een desillusie, toen bleek, dat deze gehaktballen maar een fabeltje waren.

De corveploeg heeft zich na de maaltijd in de keuken zeer verdienstelijk gemaakt onder aanvoering van een (zelf weinig doende) leider. (... een infame leugen. Red.) De avondwandeling, een trip van 5 km naar de Vaalserberg, was voor de Posbanklopers der andere jaren maar een peuleschilletje. De twijfelachtige eer om de achterhoede naar het 3-landenpunt te begeleiden was mij toegedacht en zodoende kwam ik een half uur later dan de eersten boven. Echter nog juist op tijd om in het gezellig ingerichte café de Cup-final op de televisie te zien.

Voor 1918 was het daar geen 3- maar 4-landenpunt en wie het vierde land kon noemen kreeg van de heer Faro een sigaret. Verscheidenen hebben hem één of andere naam in het oor gefluisterd (sommigen met consumptie, anderen met een compleet stortbad), doch slechts vier jongens wisten, dat het staatje Moresnet het 4e land geweest is.

(En voor diegenen, die het nu nog niet weten: Moresnet, driehoekig landje, oppervlakte 3.37 km², 3400 inwoners.

Daar het rijke zinkgroeven bevatte kon men het in 1815 niet eens worden over de verdeling tussen Pruisen en Nederland en kreeg het als onzijdig gebied een gemengd bestuur. Bij de Vrede van Versailles in 1919 werd het aan België toegewezen. Red.)

En zo kwam ook aan deze klimmerij een eind. Tegelijk met een flinke regenbui spoelden wij de Vaalser berg af om halt te houden bij een patatkraam waar de eigenaar en de rest van zijn trouwdag handen te kort kwamen om te bakken en worst te koken.

In „t Heemet“ terug werd thee gedronken en gezongen dat het een lieve lust was. Om 11 uur waren de slaapzalen na een vermoeiende dag in diepe rust. Dat de heer Faro, zonder bril, bij een nachtelijke ronde één der andere leiders, ook al op ronde, voor een jongen aanzag en hem in de lurven wilde grijpen, zal ik maar niet vertellen.

De volgende morgen begon de dag om 6.30 voor ons met toilet maken, bed opmaken, aardappelen schillen en tafel dekken en de afwas na het ontbijt completeerde ons verblijf in „t Heemet“.

Bij het afscheid maakte de jeugdherbergvader alle jongens een compliment over hun gedragingen tijdens het korte verblijf. Na een der chauffeurs er nog even tussen genomen te hebben, vertrokken wij naar Valkenburg, waar het doel de modelmijn was.

Na de uiteenzetting in ons reisprogramma kwamen wij enigszins beslagen ten ijs en konden de gids zeer goed volgen. De man vertelde veel bijzonderheden op vermakelijke wijze, zodat er nog al eens hartelijk werd gelachen.

Ook dit was een uiterst nuttig bezoek, waar wij konden zien en horen dat het een hele techniek is om het zwarte goud naar boven te halen. Van al het stof der kolen waren de kelen droog geworden en moest even getankt worden in een melksalon tegenover de mijn. Onderweg naar Heerlen hebben wij op een heuvel genoten van een prachtig uitzicht over vele mijnen en hun fascinerende schachten, koeltorens en rookpluimen.

Fascinerend omdat men weet dat diep onder deze bedrijvigheid zo veel mijnwerkers hun brood verdienen. Te Heerlen in het Café-Hotel-Restaurant „Ons Thuis“ werd ons een wel verzorgd diner voorgeschoteld, dat door allen veel eer werd aangedaan. Er waren er die 3 carbonaden op hun bord hadden liggen, waarschijnlijk geruild voor een biertje, of waren er vegetariërs bij: Van Heerlen ging de reis naar het „Schuttersveld“ waar wij ons vermaakten met de roeivijver en kabelbaan. Voor enkelen was dit een tegenvaller, want zij hadden gerekend op een baan met „autochies“.

Niets aan te doen, dan maar vliegen in een torpedovormige koker aan een akelig dunne kabel. Na de vermoeiende roeipartij hebben wij in de wat winderige tuin van het Restaurant genoten van het Limburgse bier, dat weer best was.

Na een snelle rit werd het, uit de jeugdherberg meegenomen brood, opgegeten in een café met aangrenzende speeltuin, waar dankbaar gebruik van werd gemaakt. Eén der heren viel van de wip, er zaten geen tanden door z'n lip maar wel blauwe plekken op z'n benen. Een ander werd door de centrifugaalkracht bijna van een ander marteltuig afgeslingerd, waarna zij wijselijk de wat minder gevaarlijke glijbaan gingen beproeven. Na nog een handje gehaktballen van Flach verorberd te hebben togen wij huiswaarts om na een noodzakelijke stopplaats vanwege de hoge nood, vermoeid maar voldaan om 9 uur in Bolnes aan te komen. Hartelijke dank aan de Directie en organisatoren die het ons mogelijk maakten twee volle dagen te genieten.

v. d. S.

Het staartje van de afbetaling

Hoewel het afbetalingssysteem in Nederland niet die afmetingen heeft aangenomen als dit in het buitenland (en in het bijzonder in de Ver. Staten) het geval is, neemt het verschijnsel toch toe. Moeten wij dit nu onvoorwaardelijk afwijzen, of zoals in Amerika, geheel overstag gaan en het afbetalingssysteem van ganser harte omhelzen?

Natuurlijk biedt het systeem bepaalde en belangrijke voordelen voor bepaalde personen in bepaalde omstandigheden. Wanneer men absoluut zeker is van zijn inkomsten over de periode, waarover het afbetalingscontract loopt, en wanneer men absoluut zeker weet, dat in die periode geen abnormale uitgaven zullen plaats vinden, dan kan het verantwoord zijn bepaalde zaken op crediet aan te schaffen. Sparen is moeilijk, ook in deze tijd, en daarom kan het voorkomen, dat een gezin geen kans heeft gezien voldoende geld over te houden voor het aanschaffen van onmisbare maar kostbare zaken: kledingstukken, huisraad, vervoermiddelen. Als men ervoor zou gaan sparen, zou het geld er wel komen, maar in die tijd moet men dat noodzakelijke voorwerp ontberen. En wanneer dat grote bezwaren oplevert, kan het een uitkomst zijn, wanneer men het voorwerp onmiddellijk aan kan schaffen, en „achteraf ervoor sparen“. Dat alles kan verantwoord zijn, en het kan allemaal zonder grote moeilijkheden en zonder „kleerscheuren“ verlopen.

Toch zit ook hier een moeilijkheid. Want sparen, of men het nu vooraf of achteraf doet, blijft moeilijk. Om het ontvangen geld, het loon of salaris, niet onmiddellijk te laten opgaan in het huishouden — is zelfbeheersing nodig. Het moet bovendien ook praktisch mogelijk zijn. Want voor iemand, wiens loon juist toereikend is voor de eerste levensbehoeften, of iemand die door omstandigheden verplichtingen op zich heeft genomen, waardoor hij uiterst zuinig moet leven, is sparen uiterst moeilijk. Maar zo moeilijk als sparen voor hem is, zo moeilijk is ook het regelmatig betalen van de termijnen van zijn afbetalingsschuld.

MEDEDELING

Het blijkt nodig te zijn te herinneren aan de bekendmaking van 10 Juli 1953, waarbij werd gewaarschuwd tegen het aangesloten laten staan van lasmachines na het einde van de werktijd.
Willen de heren lassers dit ter harte nemen? U weet, voor de ontstane schade kunt U worden aangesproken met een minimumbedrag van f 0.50.

Nu is de verleiding groot, om een zeker risico te nemen, en te speculeren op toekomstmogelijkheden. Als dat voordeeltje doorgaat, als mijn loon verhoogd zou worden, als de kinderen wat gaan verdienen — het zijn allemaal hoopvolle verwachtingen, die misschien wel, maar evengoed niet werkelijkheid kunnen worden. En daarmee is men op de verkeerde weg: hoopvolle verwachtingen horen op veel plaatsen thuis, maar niet op het moment, waarop men over de financiële toekomst van zijn gezin beslist.

Het kernpunt van de afbetalings- en credietmogelijkheid is, dat wij het aan ons dienstbaar moeten kunnen maken, en daarvoor is koel en nuchter overleg een eerste vereiste. Men moet bedenken: wat kost het mij — wat levert het mij op —. Wat het kopen op crediet oplevert, is veelal duidelijk: het bezit van een begeerde of noodzakelijke zaak. Maar men moet zich duidelijk voor ogen stellen, wat het gaat kosten. In de eerste plaats geld: men betaalt rente, en dat is een extra uitgave. Maar daarnaast moet men zich realiseren, dat de regelmatig terugkerende afbetalingen iedere keer weer een extra last leggen op de gezinsbegroting. Wanneer men eenmaal het contract heeft getekend, bestaat de absolute verplichting de afbetalingen punctueel en op tijd te doen geschieden, onder alle omstandigheden. Het kan een last zijn, die ondraaglijk kan worden.

Daarom: kopen op afbetaling kan een goed ding en een uitkomst zijn, maar houdt het hoofd koel en houdt maat!

PERSONALIA

In dienst getreden

- 23 Maart: L. H. Siahailatua, hulp machinebankwerker.
28 Maart: M. C. v. d. Mijl, hulp ijzerwerker; G. H. v. Gemeren, ll. ijzerwerker.
30 Maart: S. Noya, E. R. Leiwakabessy, ll. branders.
4 April: A. v. Ee, W. J. Schippers, A. A. v. 't Hof, H. Eickhoff, ll. mach. bankwerker, L. Huizer, ll. draaier, J. A. J. L. Warnas, magazijnmeester (machinefabriek), J. Jongeneel, ll. brander.
5 April: B. A. Munter, ll. ijzerwerker.
6 April: J. Venema, hulp mach. bankwerker (Ocean).
12 April: D. v. d. Wilt jr., C. Hokke, ll. mach. bankwerker; L. v. Zanten, ll. elec. lasser; J. Slomp, hulp ijzerwerker.
14 April: J. Honders, ll. ijzerwerker; F. Ch. Dezentjé, hulp mach. bankwerker.
16 April: J. L. Bijl, tekenaar (afd. m.b.)
18 April: A. M. v. Bodegom, ll. ijzerwerker.
19 April: P. Miog, ll. ijzerwerker.

- 25 April: R. Maat, hulp mach. bankwerker; Mej. L. Slaa, jongste bediende; A. Meijer, ll. elec. lasser.
2 Mei: Th. v. d. Ruit, kantoorbediende; T. Vroegindewey, Ch. Kost, hulp ijzerwerker; H. Kost, grondwerker.
9 Mei: S. Beerens, magazijnbed.; R. E. Beerens, R. S. Beerens, ll. ijzerw.; C. v. d. Poel, ll. scheepsbeschieter; F. J. Echter, A. Hukon, P. G. Haertlein, hulp mach. bankwerker; J. Strieper, hulp ijzerwerker; A. W. Rooyackers, hulp ketelmaker.
16 Mei: G. Sniijders, reserve kraanmachinist; J. G. Trum, Fr. Werst, elec. lasser; F. Koster, h. ijzerwerker.
17 Mei: P. Th. Schellen, hulp ijzerwerker.

De dienst hebben verlaten

- 25 Maart: J. Beuker, hulp mach. bankwerker (Ocean), H. Beuker, G. Mulder, ll. ijzerwerker.
26 Maart: F. Goutier, mach. bankwerker.
30 Maart: P. A. Kox, ll. m. bankwerker; D. Stout, mach. bankwerker.
31 Maart: A. v. Putten, tekenaar (afd. m.b.)
1 April: C. v. d. Stel, ll. ijzerwerker; A.

Bekkema, hulp ijzerwerker.

- 2 April: W. Verboom, grondwerker.
6 April: H. W. Th. G. Eggenhuizen, hulp mach. bankwerker.
14 April: Mej. A. Verkerk, typiste.
15 April: A. Versendaal, ketelmaker.
23 April: C. Rooks, ll. ijzerwerker.
29 April: C. Trouwborst, hulp mach. bankwerker (volontair).
6 Mei: J. Smit, elec. lasser.
13 Mei: W. P. v. d. Poel, draaier.

Terug uit militaire dienst

- 28 Maart: A. Terdu, scheepsbeschieter.

Naar militaire dienst

- 31 Maart: B. Teeler, kantoorbediende.
12 April: D. 't Hart, ll. scheepmaker.
22 April: W. C. Veelo, ll. draaier.

Jubilea

Op 15 Mei jl. was And. Flach, houten scheepsruiker, 50 jaar in dienst van ons bedrijf.
Op 1 Mei maakte H. P. Verschoor, plaatwerker, de 40 jaar vol en op 26 April jubileerde L. van Brugge, koker — 40 dienstjaren. Alle jubilarissen, ook vanaf deze plaats, onze gelukwensen aangeboden.